

Arrest

nr. 171 478 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 24 november 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 2 februari 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 9 februari 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 61 837 van 19 mei 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 26 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 11 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 16 juli 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 4 augustus 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 24 november 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2015 werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit een document voor dat moet doorgaan voor een Angolees paspoort met nummer N00770137. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het een manifeste vervalsing betreft. Het door betrokkene voorgelegde document kan bijgevolg niet aanzien worden als een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit.

De door betrokkene voorgelegde andere stukken, met name een geboortebewijs (Cédula Pessoal) en een geboorteakte, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel hogervermelde documenten bepaalde gegevens kunnen verschaffen zoals een identiteitskaart, tonen deze documenten niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in deze documenten en hebben ze niet dezelfde bewijswaarde. Het voorleggen van een declaratie verandert niets aan deze vaststelling. Bovendien stelt de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Wat betreft het voorgelegde attest van immatriculatie dient er opgemerkt te worden dat ook dit document niet door onze diensten kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, immers, een attest van immatriculatie wordt afgeleverd door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien vermeldt dit attest van immatriculatie duidelijk: "La présente attestation ne constitue en aucune façon un titre d'identité ou un titre de nationalité."

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(…)"

1.6. Op 22 oktober 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 24 november 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten de vraag of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen

appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 trouwens dat de Raad terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée*” (dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was). Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede kan er verder op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d.05.08.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk onontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er geen aanleiding kan zijn om te twifelen aan de identiteit en nationaliteit van verzoeker.

Verwerende partij faalt er echter in het dossier van verzoeker grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Verwerende partij weigert andermaal pertinent het dossier van verzoeker ten gronde te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier.

Artikel 9bis§2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2 ° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3 ° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4 ° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Verzoeker is van mening dat hij volledig voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

Hij legde immers verschillende documenten voor, uitgereikt door verschillende officiële instanties.

Deze stukken:

1 ° bevatten de volledige naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit van verzoeker

2 ° zijn uitgereikt door de het Ministerie van Binnenlandse zaken, een bevoegde instantie

3 ° bevat een foto, zodat de fysieke band vastgesteld kan worden

4 ° werd opgesteld door een officiële instantie

Dat de bijgevoegde documenten wel degelijk zijn nationaliteit en identiteit aantonen, en voldoen aan het vernoemde wetsartikel en dat het onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoeker!

Dat alle gevoegde documenten in zijn geheel dienen onderzocht en behandeld te worden.

Dat verzoeker volgende stukken voegde ter staving van zijn identiteit:

- 1. Kopie Angolees paspoort*
- 2. Geboortebewijs (+ vertaling)*
- 3. Geboorteakte (+ declaratie)*

Indien verwerende partij van mening is dat de verschillende stukken op zich niet volstaan om de identiteit en nationaliteit van verzoeker te bewijzen, dienen zij op zijn minst alle stukken in zijn geheel te onderzoeken!

De afzonderlijke stukken bewijzen immers, in zijn geheel, de identiteit en nationaliteit van verzoeker.

Alle stukken vermelden immers dezelfde gegevens en verzoeker is bij de bevoegde autoriteiten niet gekend onder een andere naam of enig andere identiteitsgegevens.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

*Hij begrijpt niet waarom verwerende partij zijn aanvraag onontvankelijk verklaart!
Verwerende partij vermeldt in haar beslissing dat verzoeker zijn nationaliteit en identiteit dient te staven.*

Dat verwerende partij nooit aan de nationaliteit of identiteit van verzoeker getwijfeld heeft en het administratief dossier van verzoeker verschillende identiteitsdocumenten bevat.

Zijn identiteit en nationaliteit zijn nooit onzeker geweest!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoeker niet grondig en in zijn volledigheid te onderzoeken!

Dat verzoeker niet op de hoogte is van een eventuele vervalsing! Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.²

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat het paspoort dat hij voegde geenszins een vervalsing betreft!

Dat het voor hem bovendien niet duidelijk is hoe verwerende partij tot deze conclusie komt.

Men verwijst naar 'informatie toegevoegd aan het administratief dossier'.

Het is echter onmogelijk voor verzoeker om te weten te komen hoe verwerende partij tot deze conclusie komt. Dat hij hier niet op kan repliceren hetgeen een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Dat dit stuk, indien het al bestaat, bovendien niet ter kennis werd gebracht aan verzoeker en hij nooit de mogelijkheid heeft gehad om hierop te repliceren.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart ondanks de gevoegde identiteitsstukken en alhoewel deze volledig aan de voorwaarden voldoen!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoeker!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker te onderzoeken!

Bovendien gaat verzoeker geenszins akkoord met de bestreden beslissing. Deze stelt immers dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard werd omdat er geen paspoort, reistitel of nationale identiteitskaart werd neergelegd.

Bezwaarlijk kan men dit een afdoende motivering noemen!

DVZ dient haar beslissing afdoende te motiveren! Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in het arrest nr : 17.987 van 29.10.2008:

"Dans de telles circonstances, compte tenu de la ratio le gis de l'article 9 bis, rappelée supra, selon laquelle une demande serait déclarée irrecevable « si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la requérante au seul motif qu'il ne démontrait pas l'impossibilité de se procurer une carte nationale d'identité, mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressée demeurait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document, en sorte que sa demande devait être déclarée irrecevable. Il en résulte que la partie défenderesse a insuffisamment motivé sa décision et n'a dès lors pas satisfait à son obligation de motivation.

Le moyen ainsi pris est fondé et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. »

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft.

Indien verwerende partij van mening is dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker onduidelijk zou zijn, dienen zij dit uitgebreid te motiveren.

Bovendien dient men een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren.

Verwerende partij faalt erin dit afdoende te doen.

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

"Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Uit het administratief dossier van verzoeker, blijken zijn identiteitsgegevens en zijn nationaliteit, aan de authenticiteit van zijn geboorteakte wordt niet getwijfeld. Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoeker niet grondig te onderzoeken!

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

"vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit en de nationaliteit van verzoeker vast te stellen, in deze aanvraag des te meer aangezien er heel wat bijkomende stukken werden neergelegd en gevoegd.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en stukken in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom het langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie en of men de andere stukken mbt de identiteit van verzoeker eveneens heeft onderzocht..

Men mag ook verwachten dat men na een dergelijk langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, men op zijn minst rekening houdt met het feit dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat geenszins twijfel kan bestaan mbt zijn nationaliteit en identiteit en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België en heeft een leven opgebouwd. Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij kan zijn partner niet achterlaten.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en waaruit de precaire toestand duidelijk blijkt.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting zoals bepaald in de Wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een omstandige en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende aanvraag onontvankelijk is, met name het feit dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet voldaan is.

In de tweede bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

In tegenstelling tot wat hij meent, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Het volstaat dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen op een duidelijke wijze worden aangegeven. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker de determinerende motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerd artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet niet correct is. Een eenvoudige lezing van die bepaling toont aan dat het door verzoeker geciteerd passage niet overeenstemt met artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Om die reden, faalt het betoog van verzoeker in rechte.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de drie stukken die hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd en die reeds door verwerende partij werden beoordeeld. Door zich opnieuw op diezelfde stukken te beroepen en louter te stellen dat ze zijn identiteit en nationaliteit bewijzen toont verzoeker niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgelegde stukken kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn, met name:

- met betrekking tot het voorgelegde Angolees paspoort met nummer N00770137: uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit document een manifeste vervalsing betreft en bijgevolg niet aanvaard kan worden als bewijs van identiteit en nationaliteit;

- Met betrekking tot het geboortebewijs en de geboorteakte: dit zijn geen identiteitsdocumenten. Hoewel zij bepaalde gegevens kunnen verschaffen zoals een identiteitskaart, tonen die documenten niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in die documenten en hebben zij niet dezelfde bewijswaarde. Een declaratie verandert daar niets aan.

verzoeker toont niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Hij beperkt zich inzake het voorgelegd “Angolees paspoort” tot een ongestaafd betoog dat het geen vervalsing betreft, doch laat na zijn betoog ter zake te concretiseren en de staven. Verzoeker gaat met

zijn betoog tevens voorbij aan het feit dat niets hem belet om een verzoek tot inzage in zijn administratief dossier in te dienen, dit op basis van de wetgeving inzake de openbaarheid van bestuur, en om desgevallend een afschrift van bepaalde stukken te vragen.

“De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.” (RvV, 29 april 2012, nr. 60.614)

“De geboorteaktes van R.A. (...) en R.E. (...) waarop de moeder vermeld staat kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.” (RvV, 19 mei 2008, nr. 11.335)

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een arrest van het Grondwettelijk Hof dat betrekking heeft op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien, dient te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de waarachtigheid van de voorgelegde stukken ter discussie wordt gesteld.

Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie, zijn langdurig verblijf, de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en de buitengewone omstandigheden dient te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog kennelijk voorbij gaat aan het feit dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn. Het niet voldaan zijn van één van de twee voorwaarden volstaat bijgevolg om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit geval, dient geen onderzoek te geschieden naar het al dan niet voldaan zijn van de andere voorwaarde.

Verzoeker voert voor de eerste maal in zijn verzoekschrift aan dat hij een partner heeft. Hij beperkt zich ter zake evenwel tot een vaag en ongestaafd betoog.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat “(d)e aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat het door de verzoeker bijgebrachte document ter staving van zijn identiteit en nationaliteit “een

manifeste vervalsing betreft", zodat het niet aanzien kan worden als een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit, dat het door de verzoeker voorgelegde geboortebewijs en de geboorteakte evenmin kunnen worden aanvaard als identiteitsdocument nu deze documenten "*niet aan(tonen) dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in deze documenten*" en ze niet dezelfde bewijswaarde hebben, en dat het door de verzoeker voorgelegde attest van immatriculatie eveneens niet kan worden aanvaard als identiteitsdocument, nu het door de gemeente wordt afgeleverd in het kader van een asielaanvraag op basis van de door de verzoeker verstrekte identiteitsgegevens en het bovendien duidelijk vermeldt: "*La présente attestation ne constitue en aucune façon un titre d'identité ou un titre de nationalité*".

De verzoeker laat gelden dat het voor hem niet duidelijk is waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat het door hem voorgelegde document een vervalsing betreft, nu enkel wordt verwezen naar "*informatie toegevoegd aan het administratief dossier*". De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden. Het stond de verzoeker vrij om inzage te vragen in het administratief dossier en aldus na te gaan of het motief inzake de vervalsing erin steun vindt.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 17 987 van 29 oktober 2008 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu uit het voorgaande blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom zijn identiteit ondanks de voorgelegde documenten onzeker blijft.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

(...)"

Het blijkt dan ook dat de verzoeker dwaalt waar hij stelt "Artikel 9bis§2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3°het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4°het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene."

De verzoeker citeert hier niet (uit) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar (uit) artikel 9ter, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Ook het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof waaruit de verzoeker citeert, handelt over het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De loutere bewering van de verzoeker dat hij documenten heeft voorgelegd die voldoen aan de voorwaarden 1° tot en met 4° van – zo wordt door de Raad vastgesteld – artikel 9ter, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet – door de verzoeker verkeerdelijk voorgewend als behorende tot de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – is dan ook niet ter zake dienend. Evenmin kan in het onderhavige geval dienstig worden verwezen naar het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof. De verwijzing naar het arrest nr. 120 763 van 17 maart 2014 van de Raad is evenmin relevant. Dit arrest werd immers gewezen ten aanzien van een beslissing waarbij het verblijfsrecht (hetgeen een recht en geen gunstmaatregel zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet behelst) aan een familielid van een Belg wordt geweigerd met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft een afzonderlijke procedure die bepaalt onder welke voorwaarden en modaliteiten een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden aangevraagd. Hierbij gelden verschillende voorwaarden wat het aantonen van de identiteit betreft.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51K2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt: "in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn".

De verzoeker betoogt dat er geen aanleiding kan zijn om te twifelen aan zijn identiteit en nationaliteit en dat zijn aanvraag onvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden, nu zijn paspoort geenszins een vervalsing betreft en het voor hem niet duidelijk is hoe de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot deze conclusie is gekomen, daar in de eerste bestreden beslissing enkel wordt

verwezen naar “*informatie toegevoegd aan het administratief dossier*” en het betreffende stuk hem nooit werd voorgelegd, zodat hij er niet kan op repliceren. Er dient evenwel op te worden gewezen dat uit een synthesesnota van 6 juni 2012, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het paspoort ter controle werd voorgelegd omdat er “*indicaties (zijn) dat het een vervalsing betreft: teken te veel in onderste lijn MRZ, controlegetallen kloppen niet*”. In een e-mailbericht van 8 juni 2012, waarvan een uitprint zich in het administratief dossier bevindt, bevestigde CDBV dat het een vals paspoort betreft, stellende dat de mrz-code niet klopt en dat “*noch het controlegetal van het pnummer, noch dat van de omgekeerde geb.datum (klopt)*”. Aldus vindt de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het door de verzoeker voorgelegde document dat voor een Angolees paspoort moet doorgaan “*een manifeste vervalsing betreft*” steun in het administratief dossier. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze vaststelling feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is. Voorts stond het de verzoeker vrij om inzage te vragen in het administratief dossier en aldus na te gaan of het motief inzake de vervalsing erin steun vindt.

De verzoeker kan bovendien niet worden gevolgd waar hij meent dat de “*verwerende partij nooit aan de nationaliteit of identiteit van verzoeker getwijfeld heeft*”. Immers, zowel de eerste als de tweede aanvraag die hij indiende om een verblijfsmachtiging te bekomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden respectievelijk bij beslissingen van 11 juni 2012 en 29 augustus 2013 onontvankelijk verklaard op grond van een gelijkaardige motivering, met name dat het door hem voorgelegde document dat moet doorgaan voor een Angolees paspoort met nummer N00770137 een manifeste vervalsing betreft. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister van Justitie op 3 maart 2010, nadat de verwerende partij twijfels had geuit omtrent de leeftijd van de verzoeker en na een medisch onderzoek waaruit blijkt dat de verzoeker meer dan achttien jaar is, vaststelt dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “*Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*” van de programmawet van 24 december 2002.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Het komt de aanvrager toe om de nodige documenten en feitelijke gegevens aan te brengen ten bewijze van enerzijds zijn identiteit of het voldaan zijn aan één van de uitzonderingsgevallen waarin een identiteitsdocument niet wordt vereist en anderzijds de buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden heeft besloten dat de verzoeker bij zijn aanvraag geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Tevens toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde ten onrechte tot de vaststelling is gekomen dat zijn aanvraag geen geldige verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsdocument bevat.

Het staat dan ook vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet anders kon dan met de eerste bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Nu om de aanvraag in België te kunnen indienen cumulatief moet zijn voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden, volstaat deze vaststelling om de eerste bestreden beslissing te schragen. De andere ontvankelijkheidsvoorwaarde en – *a fortiori* – de grond van de verblijfsaanvraag dienden niet te worden onderzocht. Het betoog van de verzoeker inzake de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden en zijn langdurig verblijf, zijn integratie en zijn partner, is dan ook niet ter zake dienend.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker, door louter te beweren dat hij niet op de hoogte was van een eventuele vervalsing van het door hem voorgelegd document dat moet doorgaan als een Angolees paspoort niettegenstaande dat

hierop door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris reeds in eerdere beslissingen werd gewezen, een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de verzoeker het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot. beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dat ook in het bevel melding wordt gemaakt van een zogezegd vervalst paspoort. Dit is echter flagrant onredelijk daar verzoeker geen weet heeft van enige vervalsing, niet de mogelijkheid kreeg om hierop te reageren en dit met klem ontkent.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

4.2.2. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker in het tweede middel geopperde hypothese dat *“indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden”*.

Voorts kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing *“niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”*. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoeker voert ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste en tweede bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoeker werden ter kennis gebracht, zodat hij onmiskenbaar weet had van het feit dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN